

– мобільні фітнес-додатки (візуальне та звукове супроводження виконання вправ, відстежування прогресу та безліч інших функцій);

– обладнання для міофасціальних технік та мобільності (включають валики для самомасажу, зменшення болю у больових точках, полегшення м'язового дискомфорту тощо).

Таким чином, було визначено і систематизовано фітнес-тренди у різних країнах світу як складової стратегічного менеджменту фітнес-індустрії. Подальшому дослідженню підлягає вивчення основних підходів до підвищення ефективності управління вітчизняним ринком спортивно-оздоровчих послуг.

Використана література:

1. Franco S. C. A., Simões V. A. C. Fitness professionals' pedagogical intervention. *European Journal for Exercise Professionals*. 2017. Vol. 1. С. 29–37.

2. Чеховська Л. Характеристика діяльності мережі фітнес-клубів «FITCURVES». *Спортивна наука України*. 2018. № 2 (84). С. 48–54.

3. Русинович С. Обзор рынка фитнес-услуг Украины. *Дело*. 2019. № 32. С. 86–90.

4. Леонова Ю. О., Бондар А. С. Управління ринком спортивно-оздоровчих послуг: проблеми та особливості. *Інфраструктура ринку*. 2020. № 43. URL: <http://www.market-infr.od.ua/uk/43-2020/>.

Виробничий потенціал фармацевтичного підприємства: теоретико-методологічні аспекти

Пікалова І. Ф. здобувач вищої освіти

Національний фармацевтичний університет

Ir.pikalova2017@gmail.com

Науковий керівник: Демченко Н. В., к.е.н., доц. каф. ОЕФ НФаУ

За умов глобалізаційних змін та корпоратизації соціально-економічних відносин проблеми ефективного функціонування підприємства пов'язують з процесами формування і використання його виробничого потенціалу. Стан національної економіки та окремих підприємств фармацевтичної промисловості, що супроводжується недовикористанням виробничих потужностей, скороченням чисельності працівників поряд зі зниженням купівельної спроможності їх заробітної плати, зниженням кваліфікаційного рівня і продуктивності праці та іншими негативними явищами, закономірно призводить до втрати потенціалу підприємств.

Питанням визначення суті виробничого потенціалу підприємства, його розвитку та оцінювання присвячені праці зарубіжних та вітчизняних вчених Ф. Альберта, І. Ансоффа, О. Анчишкіна, Т. Берднікової, Н. Кирич, Т. Клебанової, В. Ковалевої, Н. Краснокутської, П. Лайко, А. Мескона, Б. Мочалова, М. Старовойтова, та інших.

Метою роботи дослідження теоретичних положень та методико-прикладних рекомендацій щодо управління виробничим потенціалом підприємства та визначення можливих напрямків вдосконалення політики його розвитку.

Основною метою управління виробничим потенціалом є формування і здійснення таких керуючих впливів, які б приводили потенціал підприємства в стан, відповідний досягненню його стратегічних цілей. Можна стверджувати, що управління виробничим потенціалом являє собою сукупність інформаційно-методичних підходів і рішень і впливів, що формуються на їх основі і дозволяють здійснювати перетворення значної кількості можливих способів досягнення стратегічних цілей у виробничий потенціал підприємства.

Існує велика кількість підходів та методів до оцінювання виробничого потенціалу підприємства. Залежно від цілей оцінювання та особливостей об'єкта оцінювання можна використовувати дані методи для оцінювання виробничого потенціалу підприємства з певними обмеженнями.

Показники, що використовуються при проведенні оцінювання, можуть мати як кількісне (наприклад, знос основних фондів вимірюється у відсотках), так і якісне вимірювання (наприклад, професійний склад кадрів). Проблеми, що виникають внаслідок застосування одночасно якісних та кількісних показників, вирішуються шляхом використання методу експертних оцінок, який базується на залученні до оцінювання фахівців, котрі можуть дати професійну оцінку якісним показникам (рис.1).

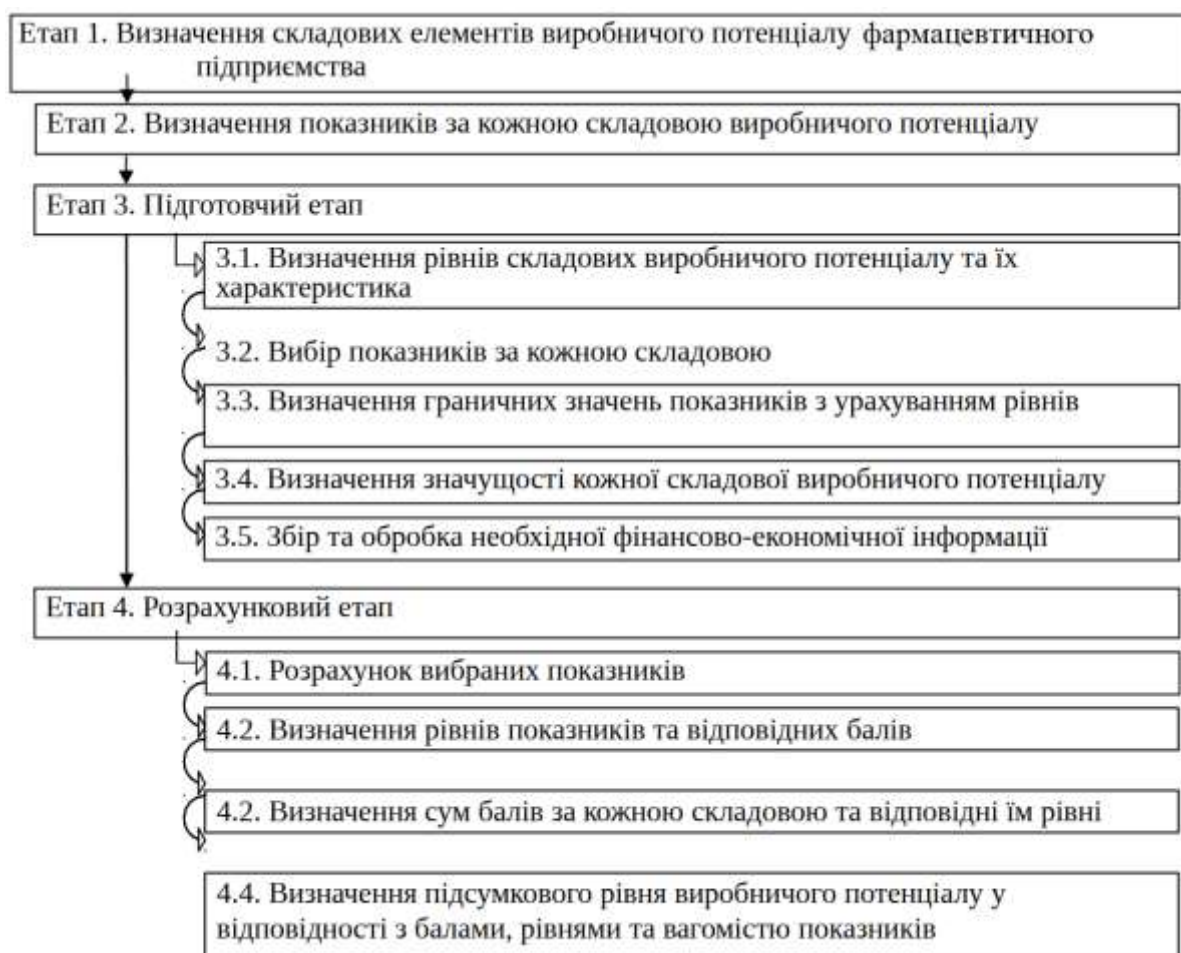

Рис. 1. Алгоритм оцінювання виробничого потенціалу фармацевтичного підприємства

В основу пропонованого науково-методичного підходу до оцінювання виробничого потенціалу підприємства закладено такі принципи: потенціал є динамічною характеристикою і проявляється лише в процесі його реалізації; використання потенціалу підприємства має супроводжуватися підвищенням його ефективності; процес використання та нарощування потенціалу є безперервним процесом, який призводить до саморозвитку.

Таким чином, визначення ефективності використання виробничого потенціалу є важливою проблемою, що має як теоретичне, так і практичне значення, вирішення якої доцільно здійснювати з урахуванням ресурсної парадигми, яка передбачає необхідність оцінювання всіх видів економічних ресурсів: фінансових, матеріальних, людських, інформаційних (включаючи іміджеві), з розподілом їхнього впливу на внутрішнє і зовнішнє середовища, що вимагає виділення таких видів ефективності, як внутрішня і зовнішня.

Законодавче забезпечення стратегічного планування у публічному управлінні розвитком територій в Україні

*Семигулін П. К., аспірант Науково-дослідного центру індустріальних проблем розвитку НАН України,
semigulin.p@gmail.com*

В умовах сучасних трансформацій адміністративно-територіального устрою та реформування системи місцевого самоврядування в Україні набуває актуальності термінове впровадження дієвої системи стратегічного управління розвитком конкретних територій.

Досвід стратегічного планування сталого територіального розвитку, на основі сучасних європейських підходів, що на сьогодні активно розвивається на державному і регіональному рівнях в Україні, характеризується рядом переваг, які є актуальними для використання і на місцевому рівні, а саме:

- підвищення науково-практичної обґрунтованості соціально-економічних та організаційних заходів збільшує ефективність прийнятих управлінських рішень;

- розширення кола учасників планувального процесу сприяє повнішому врахуванню їх інтересів й потреб;

- прозорість планувального процесу створює можливості для досягнення спільних цілей, об'єднання матеріальних і фінансових ресурсів, сприяє прискоренню виконання започаткованих програм;

- можливість місцевих органів влади та органів місцевого самоврядування спрямовувати спільні зусилля громади на розв'язання нагальних територіальних проблем, активно впливати на її соціально-економічній та суспільний розвиток;

- різностороннє використання потенціалу територій для активізації економічних перетворень та розвитку територіальної громади.

Комплексний місцевий розвиток характеризується просторовими, економічними, соціальним, культурно-духовними, історичними, екологічними та